

„Povodnik se je baje sinoči oglašal v čave in šumeli med vejevjem košate lipе. Solnce je izšlo izza gore in obsijalo kameniti žrtvenik, s krvjo oškropljena tla in črne skovikala na lipi.“

Prazno in zapuščeno je ostalo žrtvišče. ogorke kresne grmade ...
Le jutranji vetrovi so pihljali preko goli- (Dalje.)

Sestanek na grobu.

† Ivanki.

I.

Kam sem zášla, kam sem zášla ...	Tužna jesen! Svoje dáre
Tu sem našla Te med gróbi?	vse si vzela, vse pobrála —
Ah, med grobi tu, predraga,	kakor vdova osaméla
in po tako kratki dóbi ...!	je narava nam ostála ...

Flora spava! — Radost ž njo je
v srcu mojem pokopána:
ko z jesenskim zadnjim cvetom
Ti si meni v grob dejána!

II.

Videla nocoj sem Tebe! —	Ti odšla si brez slovesa,
Bilo ni to v davnih dneh,	brez slovesa šla sem jaz ...
da so tihi dom Ti dali	A kakó sta naju póti
tam na zábljenih gróbeh.	se ločili od tačas?
Došla si... Kako? — Spozdravom —	Ti odšla si z nado v srcu,
Kákšen bil je ta pozdrav?	s polnim srcem jaz nadej ...
Tak, kot sredi mrtvih gróbov	Ktera naju bolj je srečna —
diha zvesta ga ljubav!	Ti li jaz? Povej, povej!

V sanjah videla sem Tebe
in na ustnih Tvojih sméh —
a povej, kaj Ti si zrla
v teh zasólzjenih očéh ...?

Ljudmila.